

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS DIREKTIV 96/26/EF

af 29. april 1996

om adgang til erhvervet godstransport ad landevej og erhvervet personbefordring ad landevej samt om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsfrihed for de pågældende udøvere af transportvirksomhed inden for indenlandsk og international eksport

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 75,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelser fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Rådets direktiv 74/561/EØF af 12. november 1974 om adgang til erhvervet med godstransport ad landevej i indenlandsk og international transport⁽⁴⁾, Rådets direktiv 74/562/EØF af 12. november 1974 om adgang til erhvervet med personbefordring ad landevej i indenlandsk og international transport⁽⁵⁾ og Rådets direktiv 77/796/EØF af 12. december 1977 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i forbindelse med udøvelse af transportvirksomhed

inden for personbefordring og transportvirksomhed inden for godstransport ad landevej omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsfrihed for de pågældende udøvere af transportvirksomhed⁽⁶⁾, har ved flere lejligheder været underkastet omfattende ændringer; af hensyn til klarheden bør de pågældende direktiver kodificeres og samles i én tekst;

en organisering af transportmarkedet er et af de nødvendige skridt, der må tages for at gennemføre den fælles transportpolitik, hvis indførelse er fastsat i traktaten;

vedtagelse af foranstaltninger til samordning af betingelserne for adgang til erhvervet godstransport ad landevej eller personbefordring ad landevej, herefter benævnt »landevejstransporterhvervet«, vil lette den praktiske gennemførelse af etableringsretten for udøvere af disse erhverv;

det er vigtigt at foreskrive indførelse af fælles regler for adgang til landevejstransporterhvervet i såvel indenlandsk som international transport for at sikre en forbedring af vognmandens kvalifikationer; denne forbedring kan bidrage til en sanering af markedet, en kvalitativ forbedring af den ydede tjeneste til gavn for kunderne, vognmændene og økonomien som helhed, samt en forbedring af færdselssikkerheden;

reglerne for adgang til landevejstransporterhvervet bør derfor omfatte bestemmelser om vognmandens hæderlighed, økonomiske evne og faglige dygtighed;

det er dog ikke nødvendigt at lade disse fælles regler omfatte visse former for transport, der er af ringe økonomisk betydning;

⁽¹⁾ EFT nr. C 286 af 14. 11. 1990, s. 4, og ændring fremsendt den 16. december 1993.

⁽²⁾ EFT nr. C 339 af 31. 12. 1991, s. 5, og EFT nr. C 295 af 22. 10. 1994, s. 30.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 13. december 1991 (EFT nr. C 13 af 20. 1. 1992, s. 433) og af 20. april 1994 (EFT nr. C 128 af 9. 5. 1994, s. 136), Rådets fælles holdning af 8. december 1995 (EFT nr. C 356 af 30. 12. 1995) og Europa-Parlamentets afgørelse af 28. marts 1996 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽⁴⁾ EFT nr. L 308 af 19. 11. 1974, s. 18. Direktivet er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3572/90 (EFT nr. L 353 af 17. 12. 1990, s. 12).

⁽⁵⁾ EFT nr. L 308 af 19. 11. 1974, s. 23. Direktivet er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3572/90 (EFT nr. L 353 af 17. 12. 1990, s. 12).

⁽⁶⁾ EFT nr. L 334 af 24. 12. 1977, s. 37. Direktivet er senest ændret ved direktiv 89/438/EØF (EFT nr. L 212 af 22. 7. 1989, s. 101). Berigtigelse i EFT nr. L 298 af 17. 10. 1989, s. 31.

fra den 1. januar 1993 er adgangen til markedet for grænseoverskridende godstransport ad landevej undergivet en ordning med fællesskabslicenser, der udstedes på grundlag af kvalitative kriterier;

for så vidt angår kravet om hæderlighed har det, for at sanere markedet effektivt, vist sig nødvendigt på ensartet måde at gøre adgangen til landevejstransporterhvervet og dets udøvelse betinget af, at der hverken foreligger dom for alvorlige strafbare handlinger, herunder lovovertrædelser på det handelsmæssige område, eller nogen erklæring om uegnethed til at udøve erhvervet, samt at de bestemmelser, der gælder for landevejstransporterhvervet, overholdes;

for så vidt angår kravet om økonomisk evne er det vigtigt, at der fastsættes visse kriterier, som vognmændene skal opfylde, således at der navnlig sikres lige behandling af virksomhederne i de enkelte medlemsstater;

hvad angår hæderlighed og økonomisk evne bør fremlæggelsen af passende dokumenter, der er udstedt af en kompetent myndighed i vognmandens hjemland eller seneste opholdsland, anerkendes som tilstrækkeligt bevis for at få adgang til de pågældende erhverv i et værtsland;

for så vidt angår kravet om faglig dygtighed, bør det fastsættes, at den ansøgende vognmand skal have kvalificeret sig ved at bestå en skriftlig prøve, idet medlemsstaterne dog bør kunne fritage den ansøgende vognmand for en sådan prøve, hvis han godtgør, at han har en tilstrækkelig praktisk erfaring;

hvad angår faglige kvalifikationer skal værtslandet som tilstrækkeligt bevis anerkende den attest, der udstedes i medfør af fællesskabsbestemmelserne om adgang til landevejstransporterhvervet;

der bør fastlægges et system med gensidig bistand mellem medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv;

nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II, del B, anførte gennemførelses- eller anvendelsesfrister —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

Adgang til landevejstransporterhvervet

Artikel 1

1. Adgang til erhvervet med godstransport ad landevej eller personbefordring ad landevej er undergivet de

bestemmelser, som medlemsstaterne vedtager i overensstemmelse med de fælles regler i dette direktiv.

2. I dette direktiv forstås ved:

- »erhvervet godstransport ad landevej«: den aktivitet, der udøves af en virksomhed, som enten med et enkelt motorkøretøj eller med et vogntog udfører godstransport for tredjemand,
- »erhvervet personbefordring ad landevej«: den aktivitet, der udøves af virksomheder, som med motorkøretøjer, der som følge af deres indretning og udstyr er egnede til befordring af mere end ni personer, herunder føreren, og benyttet til dette formål, foretager sådan befordring af rejsende, som tilbydes offentligheden eller visse kategorier af brugere mod et vederlag, som erlægges af den befordrede person eller af den, som tilrettelægger befordringen,
- »virksomhed«: enhver fysisk eller juridisk person, der arbejder med eller uden gevinst for øje, enhver sammenslutning eller kreds af personer uden status som juridisk person, der arbejder med eller uden gevinst for øje, samt ethvert organ, der henhører under en offentlig myndighed, hvad enten det selv har status som juridisk person eller er undergivet en myndighed, der har sådan status.

Artikel 2

1. Virksomheder, som udøver erhvervet godstransport ad landevej med køretøjer, hvis tilladte nyttelast ikke overstiger 3,5 tons, eller hvis tilladte totalvægt ikke overstiger 6 tons, omfattes ikke af bestemmelserne i dette direktiv. Medlemsstaterne kan dog nedsætte de nævnte vægtgrænser for alle eller visse transportkategorier.

2. Medlemsstaterne kan efter at have hørt Kommissionen helt eller delvis fritage de virksomheder, der udfører godstransport ad landevej, for at opfylde bestemmelserne i dette direktiv, når de udelukkende udfører indenlandske transporter, som kun har ringe betydning for transportmarkedet som følge af:

- arten af det transporterede gods, eller
- kørselsstrækningens korthed.

I tilfælde af uforudsete omstændigheder kan medlemsstaterne indrømme en midlertidig undtagelse, indtil høringen af Kommissionen er afsluttet.

3. Medlemsstaterne kan efter at have hørt Kommissionen fra alle eller nogle af bestemmelserne i dette direktiv fritage virksomheder, der kun udfører visse former for

personbefordring ad landevej i ikke-erhvervsmæssigt øjemed, eller som har anden hovedvirksomhed end personbefordring ad landevej, for så vidt deres transportvirksomhed kun har ringe indflydelse på transportmarkedet.

Artikel 3

1. Virksomheder, som ønsker at udøve erhvervet gods-transport ad landevej, skal

- a) være hæderlige
- b) være i besiddelse af passende økonomisk evne
- c) opfylde betingelsen med hensyn til faglig dygtighed.

Såfremt ansøgeren er en fysisk person, som ikke opfylder det under litra c) anførte krav, kan de kompetente myndigheder dog give ham adgang til at udøve erhvervet gods-transport ad landevej på betingelse af, at han over for de nævnte myndigheder udpeger en anden person, der opfylder de ovenfor under litra a) og c) anførte krav, og som vedvarende faktisk leder transportarbejdet.

Såfremt ansøgeren ikke er en fysisk person:

— skal den i litra a) anførte betingelse være opfyldt af den eller de personer, som faktisk og permanent er leder(e) af virksomhedens transportarbejde. Medlemsstaterne kan kræve, at også andre personer i virksomheden opfylder denne betingelse

— skal den i litra c) anførte betingelse være opfyldt af den eller en af de person(er), der er nævnt i første led.

2. Medlemsstaterne fastlægger de betingelser, der skal opfyldes af transportvirksomheder, som er etableret på deres område, for at kravet om hæderlighed kan siges at være opfyldt.

Medlemsstaterne bestemmer, at dette krav ikke eller ikke længere er opfyldt, hvis den eller de fysiske personer, der anses for at opfylde det i henhold til stk. 1:

- a) er blevet dømt for alvorlige strafbare handlinger, herunder for lovovertrædelser på det handelsmæssige område
- b) er blevet erklæret uegnet til at udøve landevejstransporterhvervet i henhold til gældende forskrifter
- c) er blevet fundet skyldig i alvorlige og gentagne overtrædelser af gældende forskrifter om:
 - løn- og arbejdsvilkår inden for erhvervet, eller

— godstransport ad landevej eller personbefordring ad landevej, navnlig reglerne vedrørende førernes køre- og hviletid, erhvervskøretøjers vægt og dimensioner, færdselssikkerheden og køretøjernes sikkerhed.

I de tilfælde, der er omhandlet under litra a), b) og c), anses kravet om hæderlighed fortsat for ikke at være opfyldt, så længe der ikke er sket en rehabilitering eller truffet en anden foranstaltning med tilsvarende virkning i henhold til gældende nationale bestemmelser herom.

3. a) Ved kravet om økonomisk evne forstås, at den pågældende har rådighed over sådanne finansielle midler, som er nødvendige for at sætte transportvirksomheden i gang på rette måde og sikre dens drift på forsvarlig vis.

b) Ved vurderingen af den økonomiske evne skal den kompetente myndighed tage følgende i betragtning: virksomhedens årsregnskab, i givet fald; de midler, der er til rådighed, herunder likvide bankmidler, overtræks- og lånemuligheder, aktiver, herunder ejendom, der kan tjene som sikkerhed for virksomheden; omkostninger, herunder købsprisen for eller de første betalinger ved køb af køretøjer, lokaler, anlæg og udstyr, samt driftskapital.

c) Virksomheden skal råde over en kapital og reserver af en størrelse på mindst:

— 3 000 ECU pr. køretøj, eller

— 150 ECU pr. ton tilladt totalvægt for de af virksomheden benyttede køretøjer til gods-transport, eller

— 150 ECU pr. siddeplads for de af virksomheden benyttede køretøjer til personbefordring

idet det beløb, der lægges til grund, er det, der fremkommer ved den beregning, der giver det laveste tal.

Medlemsstaterne kan fravige første afsnit, hvis transportvirksomheden udelukkende udøver erhvervet på det nationale marked.

d) Ved anvendelsen af litra a), b) og c) kan den kompetente myndighed som bevis acceptere en bekræftelse eller forsikring fra en bank eller et andet behørigt kvalificeret institut. Denne bekræftelse eller forsikring kan tage form af en bankgaranti eller anden tilsvarende sikkerhed.

- e) Litra b), c) og d) gælder kun for virksomheder, der fra 1. januar 1990 i en medlemsstat i henhold til nationale retsfor skrifter har tilladelse til at udøve landevejstransporterhvervet.

4. Ved kravet om faglig dygtighed forstås, at den pågældende er i besiddelse af færdigheder, der i forbindelse med en skriftlig prøve, som kan have form af en multiple choice-test, er konstateret af den myndighed eller instans, som er udpeget hertil af hver medlemsstat, inden for de emner, der er anført på listen i bilag I.

Medlemsstaterne kan fra denne prøve fritage ansøgende vognmænd, der godtgør at have mindst fem års praktisk erfaring i en transportvirksomhed på lederniveau.

Medlemsstaterne kan fritage indehavere af visse eksamensbeviser fra højere eller teknisk uddannelse, som forudsætter et godt kendskab til de på listen i bilag I anførte emner, og som de klart specificerer med henblik herpå, fra prøven i de emner, der er dækket af de pågældende eksamensbeviser.

En attest, der udstedes af den i første afsnit omhandlede myndighed eller instans, skal fremlægges som bevis for faglig dygtighed.

Artikel 4

Med henblik på tilfælde, hvor den fysiske person, der udøver landevejstransporterhvervet, eller den fysiske person, der opfylder kravene efter artikel 3, stk. 1, litra a) og c), afgår ved døden eller bliver fysisk eller retligt uskikket til at udøve erhvervet, fastsætter medlemsstaterne de betingelser, på hvilke driften af en transportvirksomhed, uanset artikel 3, stk. 1, midlertidigt kan videreføres i et tidsrum af højst et år, der kan forlænges i højst seks måneder i særlige tilfælde, der skal begrundes.

Endvidere kan de kompetente myndigheder i medlemsstaterne undtagelsesvis i visse særlige tilfælde give en ikke tidsbegrænset tilladelse til, at driften af transportvirksomheden videreføres af en person, der ikke opfylder kravet om faglig dygtighed efter artikel 3, stk. 1, litra c), men har mindst tre års erfaring med hensyn til den daglige ledelse af den pågældende virksomhed.

Artikel 5

1. Virksomheder, der godtgør, at de inden

- den 1. januar 1978 for så vidt angår Belgien, Danmark, Tyskland, Frankrig, Irland, Italien, Luxembourg, Nederlandene og Det Forenede Kongerige

- den 1. januar 1984 for så vidt angår Grækenland
- den 1. januar 1986 for så vidt angår Spanien og Portugal
- den 3. oktober 1989 for så vidt angår den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område

i henhold til nationale bestemmelser i en medlemsstat har haft tilladelse til at udøve erhvervet godstransport ad landevej, eller alt efter tilfældet, erhvervet personbefordring ad landevej, i indenlandsk og/eller international transport, er fritaget for at bevise, at de opfylder bestemmelserne i artikel 3.

2. Dog skal fysiske personer, som

- efter den 31. december 1974 og inden den 1. januar 1978 for så vidt angår Belgien, Danmark, Tyskland, Frankrig, Irland, Italien, Luxembourg, Nederlandene og Det Forenede Kongerige
- efter den 31. december 1980 og inden den 1. januar 1984 for så vidt angår Grækenland
- efter den 31. december 1982 og inden den 1. januar 1986 for så vidt angår Spanien og Portugal
- efter den 2. oktober 1989 og inden den 1. januar 1992 for så vidt angår den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område
 - enten har fået tilladelse til at udøve erhvervet godstransport ad landevej eller alt efter tilfældet, erhvervet personbefordring ad landevej, uden i henhold til nationale bestemmelser at have ført bevis for faglig dygtighed
 - eller er blevet udpeget til vedvarende og faktisk at lede transportarbejdet i en virksomhed

have opfyldt kravet om faglig dygtighed som omhandlet i artikel 3, stk. 4, inden

- den 1. januar 1980 for så vidt angår Belgien, Danmark, Tyskland, Frankrig, Irland, Italien, Luxembourg, Nederlandene og Det Forenede Kongerige
- den 1. januar 1986 for så vidt angår Grækenland
- den 1. januar 1988 for så vidt angår Spanien og Portugal
- den 1. juli 1992 for så vidt angår den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område.

Samme krav stilles i det i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit nævnte tilfælde.

Artikel 6

1. Afgørelser, som træffes af medlemsstaternes kompetente myndigheder i henhold til bestemmelser, der er fastsat på grundlag af dette direktiv, og hvorved der gives

afslag på ansøgninger om adgang til landevejstransporterhvervet skal begrundes.

2. Medlemsstaterne påser, at de kompetente myndigheder inddrager tilladelsen til at udøve landevejstransporterhvervet, såfremt de fastslår, at bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, litra a), b) eller c), ikke længere er opfyldt, idet de i givet fald fastsætter en passende frist til at ansætte en stedfortræder.

3. Medlemsstaterne tilsikrer de i dette direktiv omhandlede virksomheder mulighed for ved anvendelse af egnede midler at gøre deres interesser gældende over for de i stk. 1 og 2 omhandlede afgørelser.

Artikel 7

1. Hvis alvorlige overtrædelser eller mindre og gentagne overtrædelser af forskrifterne for godstransport ad landevej eller personbefordring ad landevej bliver begået af ikke-hjemmehørende transportvirksomheder, og sådanne overtrædelser kan føre til inddragelse af tilladelsen til at udøve landevejstransporterhvervet, fremsender medlemsstaterne til den medlemsstat, i hvilken transportvirksomheden er etableret, alle de oplysninger, de er i besiddelse af, om de pågældende overtrædelser og om de sanktioner, de har iværksat.

2. Hvis en medlemsstat inddrager tilladelsen til at udøve landevejstransporterhvervet inden for international transport, underretter den Kommissionen herom, hvorefter denne fremsender de nødvendige oplysninger til de berørte medlemsstater.

3. Medlemsstaterne yder hinanden bistand med henblik på anvendelsen af dette direktiv.

AFSNIT II

Gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser

Artikel 8

1. Medlemsstaterne træffer de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger vedrørende etablering på deres område af de fysiske personer og selskaber, som er nævnt i afsnit I i det almindelige program for fjernelse af hindringer for den frie etableringsret⁽¹⁾, med hensyn til de i dette direktiv nævnte former for virksomhed.

2. Med forbehold af stk. 3 og 4 anerkender et værtsland med hensyn til adgang til landevejstransporterhvervet som tilstrækkeligt bevis på hæderlighed eller på, at der ikke har foreligget konkurs, fremlæggelse af en straffeattest eller i mangel heraf et tilsvarende dokument, der er udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i vognmandens hjemland eller tidligere opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

3. Når en medlemsstat af sine statsborgere kræver visse hæderlighedsbetingelser, som ikke kan godtgøres ved det i stk. 2 nævnte dokument, anerkender denne stat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra andre medlemsstater en attest, som er udstedt af en kompetent retlig eller administrativ myndighed i hjemlandet eller det seneste opholdsland, og som bekræfter, at disse betingelser er opfyldt. Disse attester skal indeholde de nøjagtige oplysninger, som værtslandet tillægger betydning.

4. Såfremt det i henhold til stk. 2 og 3 krævede dokument ikke udstedes af hjemlandet eller det seneste opholdsland, kan der i stedet fremlægges en beediget erklæring eller en erklæring på tro og love afgivet af den pågældende over for en kompetent retslig eller administrativ myndighed eller eventuelt en notar i hjemlandet eller det seneste opholdsland, der udsteder en attest til vitterlighed af denne ed eller denne erklæring på tro og love. Erklæringen om, at der ikke har foreligget konkurs, kan ligeledes afgives for et kompetent, fagligt organ i samme land.

5. De i overensstemmelse med stk. 2 og 3 udstedte dokumenter må på fremlæggelsestidspunktet ikke have været udstedt mere end tre måneder tidligere. Denne betingelse gælder ligeledes for de erklæringer, der afgives i overensstemmelse med stk. 4.

Artikel 9

1. Kræves der i et værtsland attestation for økonomisk evne, anerkender dette land, på lige fod med attestationer udstedt på dets eget område, tilsvarende attestationer fra banker i hjemlandet eller det seneste opholdsland eller fra andre organer, som dette land måtte have udpeget.

2. Såfremt en medlemsstat over for sine egne statsborgere stiller særlige betingelser med hensyn til økonomisk evne, som ikke kan anses for bevist ved det i stk. 1 omhandlede dokument, anerkender denne stat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra andre medlemsstater en attest, som er udstedt af en kompetent administrativ myndighed i hjemlandet eller det seneste opholdsland, og som bekræfter, at disse betingelser er opfyldt. Disse attester skal indeholde de nøjagtige oplysninger, som værtslandet tillægger betydning.

⁽¹⁾ EFT nr. 2 af 15. 1. 1962, s. 36/62.

Artikel 10

1. Fra den 1. januar 1990 anerkender medlemsstaterne som tilstrækkeligt bevis for faglig dygtighed de attester, der er omhandlet i artikel 3, stk. 4, fjerde afsnit, og som er udstedt af en anden medlemsstat.

2. For så vidt angår de virksomheder, der inden den 1. januar 1981 i Grækenland eller inden den 1. januar 1975 i de øvrige medlemsstater i henhold til nationale bestemmelser i en medlemsstat har haft tilladelse til at udøve erhvervet godstransport ad landevej eller erhvervet personbefordring ad landevej i indenlandsk og/eller international transport, og såfremt de omhandlede foretagender er selskaber i henhold til artikel 58 i traktaten, anerkender medlemsstaterne som tilstrækkeligt bevis for faglig dygtighed en attest om faktisk udøvelse af den pågældende form for virksomhed i en medlemsstat i en periode på tre år. Højest fem år må forløbe fra denne virksomheds ophør til attestens indgivelse.

Når der er tale om en juridisk person, attesteres den faktiske udøvelse af virksomheden for en af de fysiske personer, som faktisk leder foretagendets transportvirksomhed.

3. Attester, der er udstedt til transportvirksomhederne før den 1. januar 1990 som bevis for faglig dygtighed i henhold til de indtil denne dato gældende bestemmelser, ligestilles med attester, der udstedes i henhold til bestemmelserne i nærværende direktiv.

AFSNIT III

Afsluttende bestemmelser

Artikel 11

Medlemsstaterne udpeger de myndigheder eller organer, der er kompetente til at udstede de i artikel 8, stk. 2 og artikel 9 omhandlede dokumenter samt den i artikel 10, stk. 2, omhandlede attest. De giver straks de andre medlemsstater og Kommissionen meddelelse herom.

Artikel 12

Artikel 8-11 finder ligeledes anvendelse på de statsborgere i medlemsstaterne, der i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet⁽¹⁾ som lønmodtagere udøver landevejstransporterhvervet.

Artikel 13

1. Medlemsstaterne træffer efter høring af Kommissionen de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme bestemmelserne i dette direktiv senest på de i bilag II, del B, anførte datoer.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 14

De i bilag II, del A, anførte direktiver ophæves, dog uden at medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II, del B, anførte gennemførelses- eller anvendelsesfrister berøres heraf.

Henvisninger til nævnte direktiver gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses i henhold til sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 15

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 1996.

På Rådets vegne
W. LUCHETTI
Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2434/92 (EFT nr. L 245 af 26. 8. 1992, s. 1).

BILAG I

FORTEGNELSE OVER EMNER OMHANDLET I ARTIKEL 3, STK. 4

De kundskaber, som skal tages i betragtning ved konstatering af tilstedeværelsen af den faglige dygtighed, skal mindst omfatte de emner, der er angivet i denne fortegnelse. De skal beskrives i detaljer og være udarbejdet eller godkendt af de kompetente nationale myndigheder. Kundskaberne i disse emner skal ligge på et niveau, der kan opfyldes af personer med en uddannelse, som svarer til niveauet ved skolepligtens ophør.

A. EMNER, SOM KRÆVES KENDT AF VOGNMÆND, DER UDELUKKENDE AGTER AT UDFØRE INDENLANDSK TRANSPORT

Retlige forhold

Sådanne grundtræk af den borgerlige ret, handelsret, social lovgivning og skattelovgivning, som det er nødvendigt at kende for at udøve erhvervsret, og som navnlig vedrører

- aftaler i almindelighed
- transportkontrakter, navnlig vognmandsansvaret (retlig karakter og omfang)
- handelsselskaber
- forretningsbøger
- arbejdslovgivning og social sikring
- beskatningsordninger.

1. Godstransportvirksomheder ad landevej

a) *Virksomhedsledelse, erhvervs-mæssigt og finansielt*

- betalings- og finansieringsmetoder
- beregning af kostpriser
- prislovgivning og transportvilkår
- forretningsbogholderi
- forsikring
- fakturering
- støtteerhverv inden for transportområdet
- ledelsesteknik
- handelsteknik.

b) *Adgang til markedet*

- bestemmelser om adgangen til og udøvelsen af erhvervet
- transportdokumenter.

c) *Tekniske forhold, herunder driften*

- køretøjets mål og vægt
- valg af køretøj
- modtagelse og indregistrering
- regler for vedligeholdelse af køretøjer
- af- og pålæsning af køretøjer
- transport af farlige stoffer
- transport af levnedsmidler
- gældende principper for miljøbeskyttelse i forbindelse med køretøjers anvendelse og vedligeholdelse.

d) *Færdselssikkerhed*

- ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser på færdselsområdet
- sikkerhed i færdselen
- forebyggelse af ulykker og forholdsregler i ulykkestilfælde.

2. *Personbefordringsvirksomheder ad landevej*a) *Virksomhedsledning, erhvervmæssigt og finansielt*

- betalings- og finansieringsmetoder
- beregning af kostpriser
- tarif- og prislovgivning og transportvilkår
- forretningsbogholderi
- forsikringer
- fakturering
- rejsebureauer
- ledelsesteknik
- handelsteknik.

b) *Bestemmelser for personbefordring ad landevej*

- oprettelse af transportfaciliteter og indførelse af køreplaner
- betingelser for gennemførelse af befordringsfaciliteter
- bestemmelser om adgangen til og udøvelsen af erhvervet
- transportdokumenter.

c) *Tekniske forhold, herunder driften*

- valg af køretøj
- modtagelse og indregistrering
- regler for vedligeholdelse af køretøjer
- gældende principper for miljøbeskyttelse i forbindelse med køretøjers anvendelse og vedligeholdelse.

d) *Færdselssikkerhed*

- ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser på færdselsområdet
- sikkerhed i færdselen
- vejgeografi
- forebyggelse af ulykker og forholdsregler i ulykkestilfælde.

B. EMNER, SOM KRÆVES KENDT AF VOGNMÆND, DER AGTER AT UDFØRE PERSONBEFORDRING I INTERNATIONAL TRANSPORT

- de under A nævnte emner, i givet fald
- sådanne bestemmelser om befordring af gods og rejsende ad landevej, i givet fald, mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem disse og tredjelande, som gælder efter den nationale lovgivning, fællesskabsnormer, internationale konventioner og aftaler
- praksis og andre formaliteter i forbindelse med transportkontrol
- de vigtigste færdselsbestemmelser i medlemsstaterne.

BILAG II

DEL A

OPHÆVEDE DIREKTIVER

(jf. artikel 14)

— Direktiv 74/561/EØF

— Direktiv 74/562/EØF

— Direktiv 77/796/EØF

og deres efterfølgende ændringer:

— Direktiv 80/1178/EØF

— Direktiv 80/1179/EØF

— Direktiv 80/1180/EØF

— Direktiv 85/578/EØF

— Direktiv 85/579/EØF

— Direktiv 89/438/EØF

— Forordning (EØF) nr. 3572/90: udelukkende artikel 1 og 2.

DEL B

<i>Direktiv</i>	<i>Frist for gennemførelse eller anvendelse</i>
74/561/EØF (EFT nr. L 308 af 19. 11. 1974, s. 18)	1. januar 1977 (gennemførelse) 1. januar 1978
80/1178/EØF (EFT nr. L 350 af 23. 12. 1980, s. 41)	1. januar 1981
85/578/EØF (EFT nr. L 372 af 31. 12. 1985, s. 34)	1. januar 1986
89/438/EØF (EFT nr. L 212 af 22. 7. 1989, s. 101)	1. januar 1990
74/562/EØF (EFT nr. L 308 af 19. 11. 1974, s. 23)	1. januar 1977 (gennemførelse) 1. januar 1978
80/1179/EØF (EFT nr. L 350 af 23. 12. 1980, s. 42)	1. januar 1981
85/579/EØF (EFT nr. L 372 af 31. 12. 1985, s. 35)	1. januar 1986
89/438/EØF (EFT nr. L 212 af 22. 7. 1989, s. 101)	1. januar 1990
77/796/EØF (EFT nr. L 334 af 24. 12. 1977, s. 37)	1. januar 1979
80/1180/EØF (EFT nr. L 350 af 23. 12. 1980, s. 43)	1. januar 1981
89/438/EØF (EFT nr. L 212 af 22. 7. 1989, s. 101)	1. januar 1990

BILAG III

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 74/561/EØF	Direktiv 74/562/EØF	Direktiv 89/438/EØF	Direktiv 77/796/EØF	Dette direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1			Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2, første led	—			Artikel 1, stk. 2, første led
—	Artikel 1, stk. 2, første led			Artikel 1, stk. 2, andet led
Artikel 1, stk. 2, andet led	Artikel 1, stk. 2, andet led			Artikel 1, stk. 2, tredje led
Artikel 2, stk. 1 og 2	—			Artikel 2, stk. 1 og 2
—	Artikel 1, stk. 3			Artikel 2, stk. 3
Artikel 3	Artikel 2			Artikel 3
Artikel 4	Artikel 3			Artikel 4
Artikel 5	Artikel 4			Artikel 5
Artikel 6	Artikel 5			Artikel 6
Artikel 6a	Artikel 5a			Artikel 7
Artikel 7	Artikel 6			—
			Artikel 1, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
			Artikel 3	Artikel 8, stk. 2
			Artikel 4	Artikel 9
			Artikel 5, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
			Artikel 5, stk. 2	Artikel 10, stk. 2
—	—	Artikel 4		Artikel 10, stk. 3
			Artikel 6	Artikel 11
			Artikel 1, stk. 2	Artikel 12
—	—	Artikel 5		Artikel 13
—	—			Artikel 14
Artikel 8	Artikel 7			Artikel 15
Bilaget, afsnit A, punkt 1	Bilaget, afsnit A, punkt 1			Bilag I, afsnit A
Bilaget, afsnit A, punkt 2, 3, 4, 5	—			Bilag I, afsnit A, punkt 1, litra a), b), c), d)
—	Bilaget, afsnit A, punkt 2, 3, 4, 5			Bilag I, afsnit A, punkt 2, litra a), b), c), d)
Bilaget, afsnit B	Bilaget, afsnit B			Bilag I, afsnit B
—	—	—	—	Bilag II, del A
—	—	—	—	Bilag II, del B
—	—	—	—	Bilag III